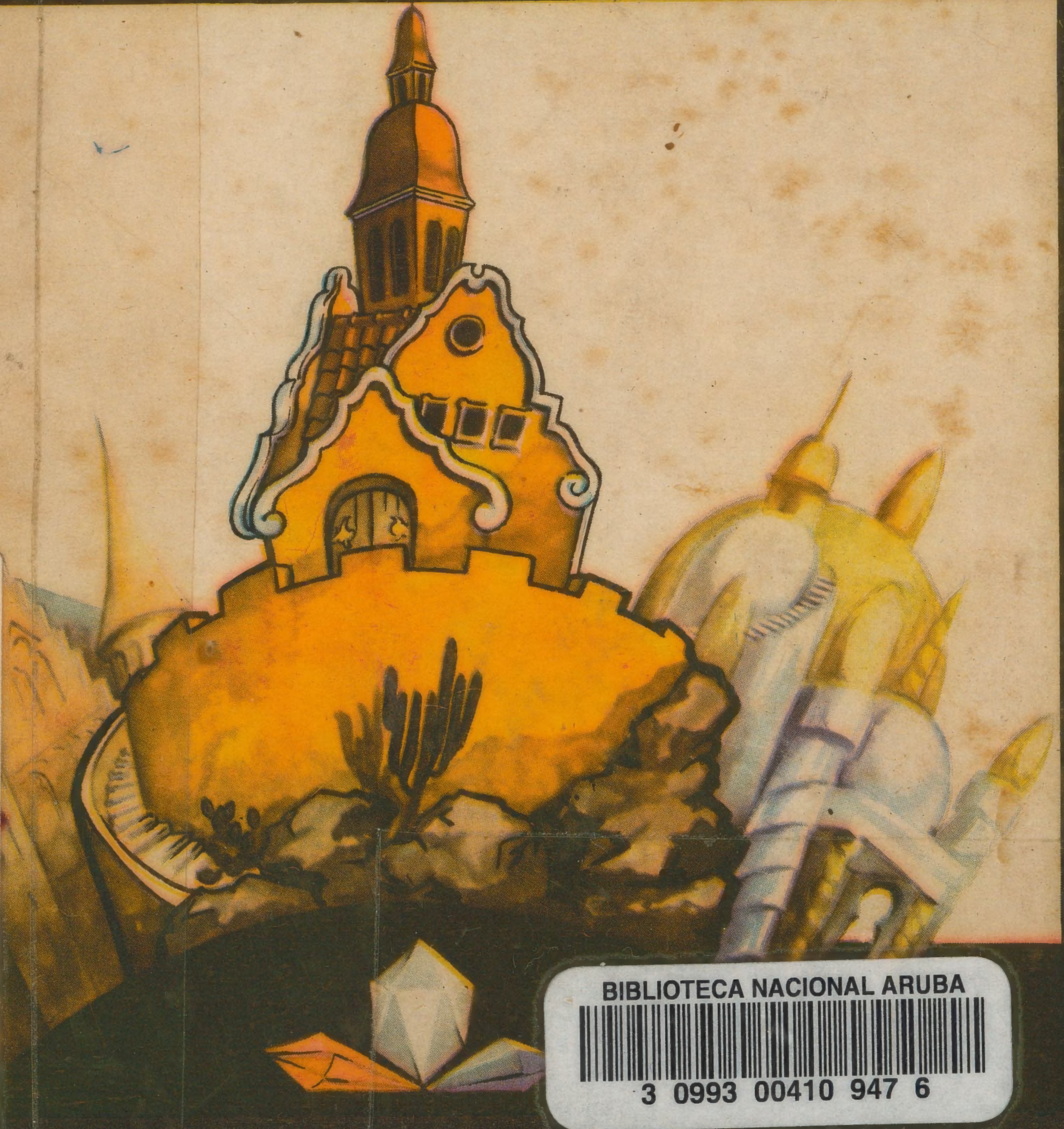
DE PRINSES EN DE DRIE VERBORGEN SCHATTEN

Verteld en getekend door

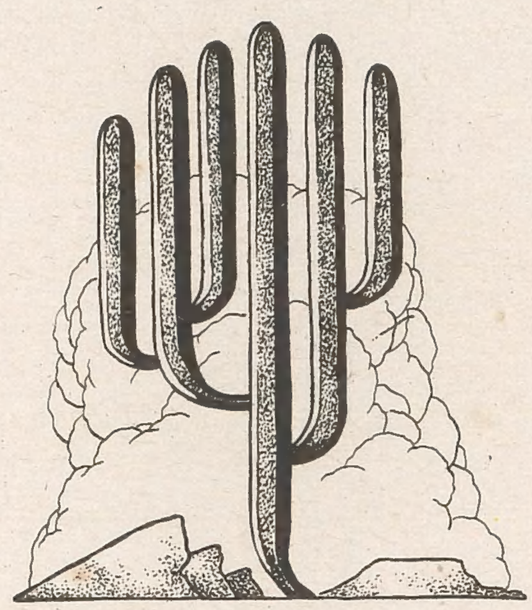
EUG. A. WINTERS

DE PRINSES EN DE DRIE VERBORGEN SCHATTEN

DE PRINSES EN DE DRIE VERBORGEN SCHATTEN

Verteld en getekend door

EUG. A. WINTERS

Uitgave van de

R. K. BOEKHANDEL "ST. AUGUSTINUS"

CURAÇAO • 1944

GEDRUKT IN DE V. S. VAN AMERIKA
DOOR RICHARD L. JONES, NEW YORK

Naar aanleiding van het bezoek aan Curaçao
van Hare Koninklijke Hoogheid
Prinses Juliana.

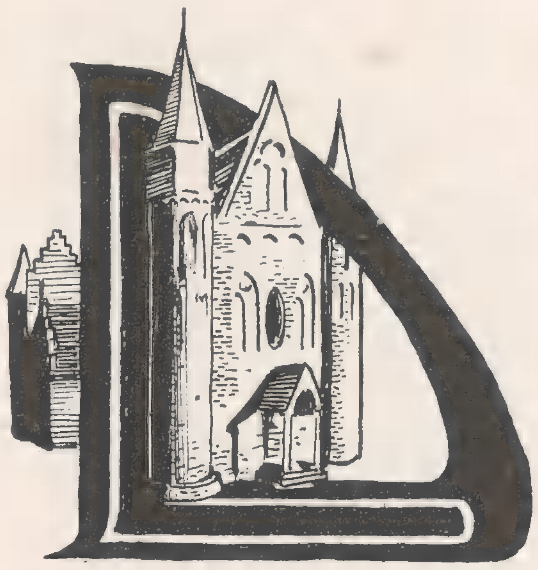
ER WAS eens een Prinses, die met haar moeder in een zeer schoon Paleis woonde in het mooiste land van de wereld. De wolken kwamen van overal kijken naar dat wondermooie landje: hele kudden schapenwolkjes, bolle luie wolken, die zich maar lieten drijven, van die oude brommerige onweerswolken met donkere gezichten, magere regenwolken met gescheurde grijze kleren aan; 's morgens roze wolkenkindjes en 's avonds de wolken, die de zon onderdekken met kleurige goud-zijden en paars-fluwelen doeken. Heel den dag door trok die lange processie van wolken over dat heldere land; en—eerlijk gezegd—kwamen ze niet alleen om naar het land te kijken, maar ook naar zichzelf, want het lag er vol met

klare waterspiegels en dan bewonderden de wolken zich en zeiden tegen zichzelf hoe mooi en hoe dik of hoe slank en hoe kleurig zij waren. In de Lente was het hele land één bloementuin: crocussen en narcissen en tulpen en dan tooiden alle bomen zich met de mooiste bloemguirlanden, die zij maar tussen hun takken konden hangen; 's Zomers rijpte het gouden graan op de velden, knopten de vruchten in de bomen en wandelde helder vee door de mooiste weilanden, die er op de wereld zijn; in de Herfst werden de bossen zo mooi als ze nergens ander zijn: een en al goud en brons; dan begon de winter; de zeilboten verdwenen van de kanalen, die star en stijf onder het ijs lagen; elke boom werd een kerstboom vol zilveren slingers.

HET was of het heel het jaar feest was en de Koningin en de Prinses wandelden door de bloemenvelden, bezochten de boomgaarden en gingen mee schaatsen met hun onderdanen. En heel het jaar door stonden molens met hun lange armen iedereen een welkom toe te wuiven.

DE KONINGIN had drie Paleizen. En in elk Paleis was ergens een schat verborgen en wie de drie geheime schatten bezat, kon door niemand overwonnen worden. Dat was allemaal in een oud boek opgetekend, maar de mensen waren dat langzamerhand vergeten. Enkele ouderen herinnerden het zich nog vaag, maar niemand besteedde er grote aandacht aan.

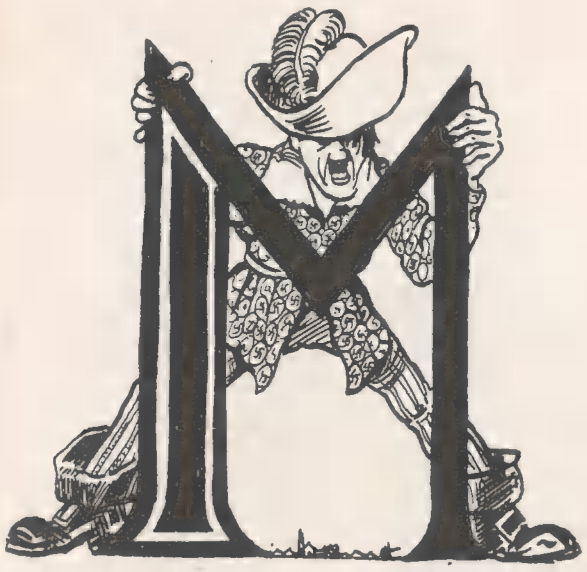
DE DRIE Paleizen van de Koningin waren zeer ver van elkaar gelegen zó ver, dat zij maar bleef wonen in het Paleis van het groene Waterland, waar zij geboren was. Het was een Paleis van heldere rode baksteen, met mooie, donkere, glas-in-lood ramen, met houten betimmeringen langs de wanden en mooie schilderijen van alle Koningen en Prinsen, die er hadden gewoond. En ergens in een kamertje was één van de schatten verborgen, die de Vorsten van dit land zo bemind en gelukkig hadden gemaakt.

HET tweede Paleis was gebouwd uit elfenbeen, goud en juwelen; het stond onder een kristallijnen dak in een ver land, waar palmen groeiden en de wonderlijkste bloemen het landschap sierden; bonte vogels zaten hele dagen te zingen in het grote park en 's nachts kwam een grote gele maan en scheen tussen de stammen der bomen en de pilaren van het Paleis en dan dansten de elfjes in het licht van de maan. Ook hier was een schat verborgen, maar niemand wist precies waar; maar zij was zeker in één van de kleinere zaaltjes, waar ook de gouden koffers met edelstenen stonden tegen de met dikke tapijten beklEedde wanden.

HET derde Paleis was lang niet zo mooi als de andere twee. Het stond op een sterke rots, midden in de zee; hagedissen kropen in de scheuren van de muren en cactussen sproten op tussen de stenen van de oprijlaan; de wind waaide altijd om de rots en het Paleis en de zon scheen er loodrecht boven op; en ook hierin was ergens een geheim kamertje met een verborgen schat.

ZO KWAM een dag, dat de Prinses trouwde met een vreemden Prins. De drie Paleizen werden alle drie versierd en overal werd feest gevierd, al waren de Koningin, de Prinses en de Prins ook ver van de laatste twee Paleizen. Ook toen er twee prinsesjes geboren werden, waren alle drie de Paleizen versierd en zij werden door de dienaren gereed gehouden voor als de Prinses eens mocht komen.

MAAR dicht bij het groene Waterland woonde een slechte Reus; met zijn rooddoorlopen ogen lag hij altijd op de loer of hij nergens gelukkige mensen zag, teneinde ze te sarren en pijn te doen. Hij werd steeds kwaadaardiger en op het laatst begon hij alles te vernielen, dat in zijn weg kwam; hij trapte met zijn grote voeten de huisjes in mekaar, sloeg de torens van de kerken en kneep het vee in de weilanden fijn tussen zijn grove vingers. En het werd nog erger. Op 't laatst ging hij met een dikke knuppel onder zijn arm naar de rondomgelegen Paleizen en sloeg er alles kort en klein en zette de bewoners gevangen in een grote kooi. Op een keer zag de Reus uit de verte het Paleis van het mooie Waterland en hij schuimbekte van nijd, toen hij bemerkte hoe mooi en rustig daar alles was en hoe gelukkig de mensen er leefden. Met grote stap-

pen ijlde hij er op af, trapte over huizen en mensen, liep dwars door rivieren en kanalen, recht naar het Paleis om de Koningin, de Prinses, de Prins en de kleine Prinsesjes te grijpen en in zijn kooi op te sluiten. Maar trouwe dienaren hadden den reus zien aankomen en waren hem voor geweest. Toen de Reus het Paleis in elkaar sloeg en naar binnen keek, was er niemand meer te vinden. De bewoners waren bijtijds gevlucht naar een eiland in de zee en een goede fee had een mistgordijn over het eiland gelegd, zodat de Reus de Koningin noch de Prinses kon ontwaren.

DAT WAS niet de enige ramp, die de Koningin trof. Bij het Elfenbenen Paleis lag een kwade Draak verscholen; uit de verte hadden sommige dienaren hem wel eens tussen de bomen door zien loeren, maar zij hadden niet gedacht, dat de Draak het aan zou durven dicht bij het Paleis te komen. Op een nacht zagen zij een roden gloed boven de bomen en hoorden zij in de verte het brullen van het dier, dat steeds naderbij kwam. Met zijn staart zwiepte de draak alles omver; hij kronkelde over de muren rond het Paleis en verzengde alles met zijn gloeienden adem. Slechts enkele dienaren konden vluchten; vele verbranden of werden door den draak verslonden, die met zijn afzichtelijk lijf op de marmeren trappen van het Paleis ging liggen en zijn kwijlenden bek liet rusten op de prachtige tapijten. Toen de Koningin en de Prinses dat hoorden, waren zij zeer bedroefd;

vooral om de goede, trouwe dienaren, die het leven hadden verloren of in de macht van den Draak waren achtergebleven. Het werd heel stil in het kasteel van het Nevelland, waar de Koningin en de Prinses woonden en het was zelfs of de naakte bomen in het park weenden.

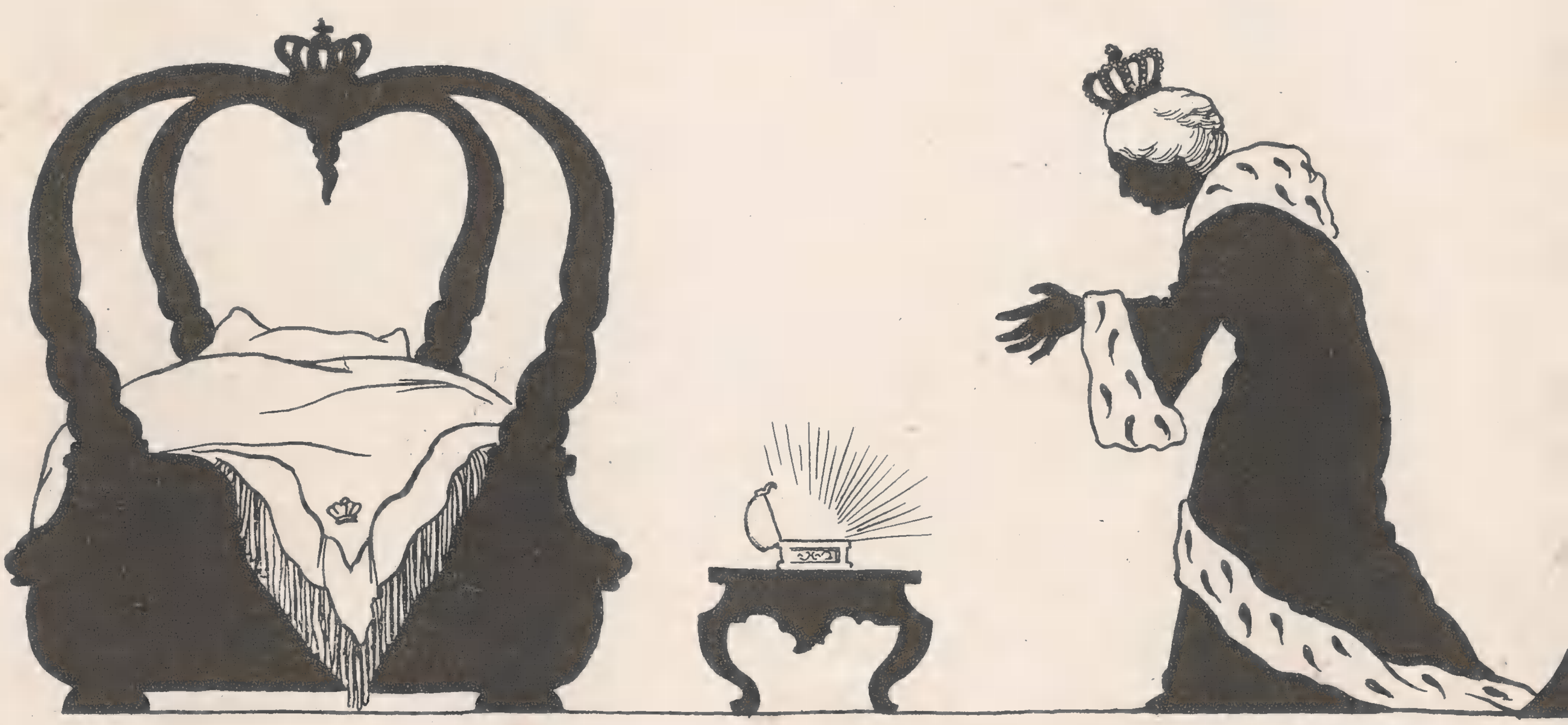

DAT WAS voor de Prinsesjes een droevige omgeving en op een dag gingen zij ver weg, naar een mooi land over zee, vol bomen en bloemen en goede dingen en daar kregen zij, om hun verdriet te vergeten een levende pop om mee te spelen. De Koningin bleef alleen in het kasteel achter met den Prins, die binnen de grijze muren de krijgers ten strijde rustte, om eens den Reus uit het Paleis van Waterland te verdrijven.

ZEKEREN dag zagen de dienaren over de woelige zee, die tegen de rotsen klotste waar het Paleis op gebouwd was, een zeilboot met gescheurde zeilen drijven; enkele klauterden de rotsblokken af en vonden in het schuitje een jonge man met gehavende kleren, vol open wonden en uitgeput; hij hield een gouden kistje in zijn verstijfde handen geklemd. Men bracht hem aan land en toen hij zijn ogen opensloeg, stamelde hij: "Breng mij naar de Koningin; ik heb de schat uit het Paleis gered." Zij brachten hem bij de grijze Vorstin, die zich vol medelijden over hem neerboog. "Majesteit," fluisterde hij, "ik breng U de schat uit Uw Paleis." Toen herinnerde de Koningin zich de verborgen schat, waar zij vroeger zo veel over gehoord had; zij nam het kostbare gouden schrijn uit zijn handen en de gewonde fluisterde

verder: "Toen de Reus het Paleis vernielde, heb ik de puinhopen doorzocht om iets te vinden, dat ik als herinnering aan U bewaren kon. Ik vond alleen dit gouden kistje en ik begreep, dat dit de verborgen schat was, waar Grootmoeder mij vroeger van vertelde. Toen ben ik gekomen om U haar te brengen." De Koningin was diep ontroerd en kuste den gewonde op het voorhoofd; met een gelukkige glimlach sloot deze de ogen en sluimerde in. Men legde hem in een gouden bed met zijden dekens en lakeien gingen aan het voeteneinde staan om voor hem te zorgen.

DE KONINGIN ging naar haar kamer en toen zij alleen was opende zij het gouden schrijn en vond er een grote geslepen robijn in, flonkerend rood; die lag op een wit-fluwelen kussen en daar was met gouddraad op geborduurd: LIEFDE. Toen de Koningin dat zag vielen tranen uit haar ogen en zij dacht met weemoed aan de goede dienaren in het ongelukkige land.

ER VERLIEP weer enige tijd en toen meldden de wachters op de transen van het Kasteel, dat er weer een schip in aantocht was, nu aan den anderen kant van de rotsen. Het had vreemde grillige zeilen en een boeg, die besneden was met allerlei beelden. Maar het schip maakte zwaar slagzij en was overal beschadigd. Op den top van de mast stond een blinkende ster. De wachters zagen dat het schip niet meer luisterde naar het roer en dreigde te pletter te lopen op de rotsen en in een bootje gingen zij er heen. Toen zij aan boord kwamen, was er slechts één man te vinden en die lag met brekende ogen op de voorplecht te staren naar het Kasteel op de rotsen. Zijn tong was gezwollen van de dorst en hij kon geen woord meer spreken. Zijn bonte kleren, die vertelden van een heel ver land, waren verrafeld en geschonden en zijn hoofddoek was vol geronnen bloed. Hij hield

een in zijde gewikkeld pakje tegen zijn borst gedrukt. De dienaren van de Koningin hesen hem van boord en voerden den vreemdeling met hun roeiboot naar den wal. Daar legde men hem te bed en toen hij na een lange rust uit zijn slaap ontwaakte, vroeg hij allereerst naar zijn pakje. Het lag op een kastje naast zijn bed, nog steeds in de zijden lap gewikkeld. Daarop vroeg hij naar de Koningin, die onmiddellijk met haar hofdames naar den vreemdeling kwam; hij beduidde de Koningin, dat hij haar alléén wilde spreken en toen allen zich verwijderd hadden, wees hij op het pakje en zeide: "Majesteit ik ben ontsnapt uit het Elfenbenen Paleis, dat geheel verwoest is door den Draak. Zijn gloeienden adem heeft de pilaren eerst zwart geblakerd en later zijn zij helemaal door het vuur verteerd; niets is over van het Paleis dan brokken marmer. De tapijten, de meubels, het houtsnijwerk, alles is verbrand. Maar tussen de verbrande resten heb ik dit gevonden. Het is de verborgen schat; zij alleen kon niet verbranden;

toen al het andere vernield was, bleef zij over. Ik heb haar gevonden en ik ben over de verre zee tot U gekomen om haar te brengen." Diep ontroerd nam de Koningin het pakje en toen zij de zijden lap verwijderd had, zag zij een prachtig gouden kistje en daarin lag een grote blauwe turkoois te schitteren op een roodfluwelen kussen; daarop was met gouden letters geborduurd: HOOP.

DE KONINGIN verzonk in diepe gepeinzen over de schat, die haar gebracht was uit het verre Paleis, waar zij nooit geweest was, maar waar haar dienaren trouw het kleinood hadden bewaard. Zij dankte ontroerd den vreemdeling en ging naar haar vertrekken, waar zij de beide edelstenen naast elkaar legde.

TOEN schreef zij een brief aan de Prinses en zond een bode er mee naar het verre land, waar haar dochter woonde. In dien brief vertelde zij van de twee edelstenen en van het oude verhaal van de drie verborgen schatten in de drie Paleizen. De Prinses, die toen zij klein was, het verhaal wel eens had gehoord, was toch zeer verrast, toen zij dit allemaal vernam en wandelde mijmerend door het uitgestrekte land, waar zij met haar kindertjes in ballingschap leefde, toen plotseling een mooie zilveren vogel naast haar neerstreek uit den blauwen hemel en tot haar begon te spreken. De Prinses was zeer verrast toen zij hem hoorde zeggen:

"Prinses ik kom van verre landen
Een blijde boodschap breng ik U:
Omvat mij met Uw lieve handen
En een geheim onthul ik U."

De Prinses omarmde den vogel, die daarop sprak:

"Zo vlei U rustig op mij neder;
Ik neem U mee op verre vlucht.
Ik breng U ook weer veilig weder;
Doorklief met mij de blauwe lucht."

De Prinses vroeg den vogel toen: "Maar waart voert gij mij dan heen?" En hij antwoordde:

"Naar een Paleis, ver in de Zee;
Daar rust de derde schat.
Prinses, Prinses, kom met mij mee!"

En de Prinses antwoordde:

"Natuurlijk doe ik dat!"

EN DE vogel voerde haar mee, over bossen en watervallen, stromen en weilanden en toen over de diepblauwe zee. Eerst liet hij haar rusten in een weelderige groene tuin aan den anderen kant van de zee, waar vele dienaren van haar waren en daarna voerde hij haar naar een groengele rots, die in de zon lag te blinken; daar stond het derde Paleis, prachtig versierd met bloemen en slingers en vlaggen. De dienaren stonden de Prinses al op te wachten aan de grote, donkere poort en voerden haar binnen in de koele zalen. Zij overlaadden haar met geschenken en hielden grote feesten de Prinses ter ere; want zij waren zeer verheugd, dat zij eindelijk was gekomen in het donkere, nederige Paleis en zij zongen en dansten voor haar en de Prinses was zeer gelukkig.

TOEN zij enkele dagen in hun midden had vertoefd, voerde men de Prinses naar een van de zalen van het Paleis. Daar woonde een oude, machtige tovernaar; toen de Prinses binnenkwam stond hij gebogen over allerlei retorten en vaten; er brandden grote vuren in het vertrek en dikke rookwolken sisten uit kolven en buizen. Hij maakte een diepe buiging voor de Prinses en wees alle anderen de deur uit. Nadat zij alleen waren sprak hij tot de Prinses: "Uit deze donkere vloeistof, die diep uit de aarde gehaald wordt en die de aardmannetjes mij in kruiken komen brengen, distilleer ik een geheim elixir. Daarmede kunnen alle kwade machten overwonnen worden. Ik schenk U dit, Prinses, om Uw vijanden te overwinnen. Dit en de verborgen schat van het Paleis, die onder mijn hoede berust." De tovernaar haalde een gouden kistje te voorschijn en overhandigde

het aan de Prinses. Toen zij het opende, lag er een zeer grote diamant in, die fonkelde en glinsterde op een blauw-fluwelen kussen en daarop was met gouden letters geborduurd: GELOOF.

VERRAST zag zij den Tovernaar aan; deze nam zijn groten bril af en keek de Prinses diep in de ogen en sprak: "Dit is het geheim van de drievuldige schat. Deze steen bindt de beide andere. Hij vormt de schakel en waar zij alle drie samen zijn, is er niets meer tegen bestand. De rode steen der liefde en de blauwe steen der hoop gebonden door het reine wit van het geloof. Zend hem naar Uw gemaal en hij zal overal de overwinning behalen. Ikzelf zal hem mijn elixir toezenden."

TOEN de Prinses buitentrad, zat de zilveren vogel al te wachten en voerde haar terug, naar de kleine Prinsesjes, die ongerust hun moedertje verbeidden. Zij zond een bode met de derde kostbare schat naar de Koningin en den Prins en schreef in een brief alles wat de Tovernaar haar verteld had.

AANDACHTIG las de Prins wat zijn gemalin hem schreef en met de drie stenen, de rode, de witte en de blauwe, op zijn harnas trok de Prins uit met zijn moedige krijgers. Toen zij het door den Reus vernielde Paleis naderden, stoof deze brullend op hen af, maar zijn ogen werden verblind door den glans der drie edelstenen op het harnas van den Prins, die daarop op hem afstormde en de lans diep in zijn lichaam boorde. Reutelend stortte de Reus neer en de krijgers hieuwen hem het hoofd van den romp en wierpen het in zee. Met schepen togen zij toen naar de plaats waar eens het Elfenbenen Paleis had gestaan. De draak waggelde op de soldaten van de Prins af, maar deze drong naar voren en besprenkelde den Draak met het elixir dat de Tovernaar hem gegeven had. Een vlam sloeg op uit het monster, dat ineenkronkelde van de pijn. De ruiters drongen hun paarden naar den draak en staken hem met hun lansen, hieuwen met hun sabels en doodden het beest.

E WINTERS

EN DE dienaren bouwden de vernielde Paleizen op, mooier dan ze ooit waren geweest en de Koningin en de Prinses en haar gezin keerden weer naar het Waterland en leefden gelukkig en tevreden met hun volk.

